

ГАРВАНИ ПАЗЯТЪ ЯГОДИТЪ

Гошови имаха градина съ ягоди. Единъ день той отиде съ баща си да бератъ. Две ягоди сложи въ коша и една въ устата си. Най-после и двата коша се напълниха. Намѣстиха ги въ ржчната количка. Гошо се впрегна като конче. Баща му отиде на лозето.

Тегли Гошо количката, а слънцето припича ли, припича. Потъ като градъ почна да капе отъ челото на Гошо въ праха на пжтя. Недалече въ полето единъ джбъ хвърляше гжста сѣнка. Гошо погледна по пжтя напредъ и назадъ, никой не се виждаше.

Тогава той остави количката съ ягодитъ и се отби да си почине. Погледна Гошо и, нали бѣше станалъ рано, нали бѣше попрѣялъ съ ягоди, и нали бѣше свежо подъ сѣнката, затвори си очитъ и заспа. Два гарвана кацнаха на количката да си хапнатъ ягоди.

Отъ долу по пжтя се зададоха двама млади колоездачи: Гичо и Дичо. Гледатъ и не вѣрватъ на очитъ си: количка съ ягоди, а пазачъ нѣма. Само два черни гарвана. Гичо рече: Тѣзи ягоди трѣбва да сж оставени тука за разхлаждане на пжтниците. Ела, да си хапнемъ!

— Не! — извика Дичо. — Да не си ги бутналъ! Ще ги завозимъ на пазара да ги продадемъ и съ паритъ ще си купимъ мотоциклетъ съ кошъ.

— Прието! — отговори Гичо. Може би, нѣкой ще каже, че ягодитъ, не сж наши, но защо да ги оставяме на гарванитъ?

Дичо привърза количката съ една връвъ за дветъ бързи колела. Качиха се нашитъ колоездачи и почнаха да въртятъ съ крака. Количката изскърца и се понесе следъ тѣхъ.

Въ това време Гошо се събуди и гледа, нѣма я количката. Той изтича на пжтя и видѣ количката си. Сама върви. Хукна следъ нея.

— Ей че е леко да се тича безъ товаръ!

Гичо и Дичо стигнаха до едно мѣсто, кждето пжтятъ слизаше стрѣмно надолу. Тамъ колоездачитъ, безъ да щатъ, се засилиха. Натиснаха спирачкитъ, за да намалятъ хода, но количката съ ягодитъ се бѣше сама доста засилила, блѣсна колелата имъ отзадъ и събори и двамата край пжтя предъ една кжща.